

„Hann uppösir fólkið“.

(Týtt eftir íslenskum).

IV.

Nú hafi eg víst á hetta:
Í fyrsta lagi, at mannfjöld á
Gýðingalandi vil gera Jesu til
kong.

Í öðrum lagi, at tann fjöldin er
hitt almenna fólkið, sum yvir-
klassarnir royna at fáa öst upp
móti Jesu til tess at fáa hann
tíkan av lívi.

Í triðja lagi, at Jesu letur
orð síni falla á tann hátt, at
hitt kúgaða fólkið, sum lýðir á
hann, ösist av teimum — sær
gjallari enn áður, at tað líður
örælt — verður vart við, at
teir ráðandi fólkalokkarnir ong-
an særskiltan rætt hövdu til at
stýra, og kenna hjá sær eina
brennandi trá til at rista okið
av sær.

Tað er møguligt at mangur
spyr: Men hvørja stóðu hevíð
nú Jesu til hesa ösing, sum
stöðst av honum? Vekur hann
ösing og uppreistarhug við vilja
ella er tað einans samkensla
hans við hinum illa stóðu og
heilag atfinning móti órættvís-
is, sum eggjar fólkið móti tí, sum
hann sjálfur hevði ætlað? .Eli-
aði hann sær at gerast odda-
maður fólksins í nútíðarmening
orðsins — standa fyrri stríðnum
hjá hinum undirkuðu fólki-
num og fora tað fram til sigurs?
Og um so er, á hvønn hátt
ætladi hann at fremja vilja sín?
Ætladi hann at hava ta ávirkan
á teir ráðandi, at teir góust við
kúgan síni, ella ætladi hann at
hava ta ávirkan á teir kúgaðu,
at teir skuldu megnast til at
spreingja av sær fjotirini? Hevíð
hann sett sær avgjört politisk
mark, sum hann vildi útínna?

Á hesum sinni ætli eg ikki
at svara uppá hesar spurn-
ingar, heldur haldi eg meg til
tað eina, hvørja ávirkan boð-
skapur hansara fekk á fólkið,
og hvussu hitt „finara“ slagjó
leit á hesa ávirkan. Kanska
vera seinri líkindi at greiða frá
stóðu Jesu til tey politisku mál-
ini, men tað er eitt stórt evni
og torført at rannsaka, og eisini
av teirri ársøk, at teir, sum
skrivaðu hava boðskap Jesu,
skrivaðu hann ikki við tí fyrri
eygum at greiða frá oddamanni
smámannsins.

Tað vóru menn sum stóðu á
trúarlíggum botni, og høvdu teir
ikki stríðið fyrri smámannsins

rætti beinleiðis á stevnuskrá
síni, og hava teir tí lagt minni
dent á tann partin av starvi
meistarans. Men tá flyta evangeli-
ni ógviliga nógv ummæli
effir Jesu, sum geva leiðbeining
um tað, hvussu hann starvaðist
fyrri hin meiniga mannin. Táð
hetta er umrøtt, eru serliga
atstoður til at leggja í geyma, at
tey orð, sum vit eiga effir Jesu,
ikki eru samanhangandi roður,
tá tey koma ofta soleiðis fram í
evangelíum, heldur samanheft
ummæli, sum best vóru geymd
í minni, og ofta tikin úr
ramminum við teir tilbúðir, sum
góðu atstoðurnar til, at tey vóru
talað, og sum meira ella minni
goyma lýkilin til rætta fatan av
teimum.

V.

Tað man vera heilt almenn
áskoðan í nútíðini, at kristin
kirkja man hava misskilt Jesu í
stórum. Og monnum tykir at
at líkindi vóru til, at skilið í
tí kristna heiminum hevði verið
öðrvísi enn tað er nú, um oll
tann fjöld av prædikarum, sum
boðað hava trúgv í Jesu navn,
og allar teir milliónir, sum be-
kent seg hava til navns hansara,
høvdu skilt hvat tað var, Jesu
legði mest dent á í boðskapi
sinum. Biblíuleirðir menn halda
tað, at tann misskiljing hevur
eisini verið millum hinar fyrstu,
sum boðaðu kristindóm effir
deyða hansara. Tí at teir finna,
at tað hvíkur tíðliga annar
andi yvir brøvum skriftunnar
enn yvir orðum Jesu sjálvs í
evangelíum. Sannast er, at
tann misskiljing eigur eisini rót
í tí, at menn ikki hava skilt
hann sum luttakandi og odda-
mann í tí stríði, sum allar tíðir
hevur staðið millum kúgara
öðrumegin og kúgaðar hinu-
megin. Menn hava hildið, at
boðskapur hansara hevur verið
langt utanfyri og omanfyri oll
politisk mál, til tross fyrri tað,
at evangelíini bera tíðilg merki
um, at hann er avgjörður for-
svari fyrri einum fólkalokki
móti einum øðrum — forsvari
fyrri hinum kúgaðu móti teim-
um ráðandi. Men hinir fyrstu
kristnu taka púrusta ongan lut
í stríðnum fyrri rætti smámanns-
ins. Teir herja ikki á ráðandi
kúgarar eins og Jesu hevði gjørt.

Einans í einum brævi nýtesta-
mentsins kemur tað fram — í
brævi Jakobs, sum hildið er, at
Jakob Josefsson, bróðr Jesu, man
hava skrivað. Í hesum brævi
sæst skiliga skyldskapur við
summi av orðum Jesu, sum
talað eru vegna smámannsins.
Har er varað við tað ikki at la-
trúnna á Jesu vera eins og hjá
teim ið gera mannanna.

Har er tíðliga víst á tað, at
í samkomum kristna manna er
meira víðing sýnd teimum, sum
bera gullringar og eru í skín-
andi kleðum, enn fáteka mann-
inum, sum inn kemur í skít-
um kleðum. Har eru harðar
ábeiðslur fluttar á ríkmenn.
Høvundurin ársakar teir fyrri
tað, at teir taka lónina av ar-
beiðsmonnum, sum hava vunn-
ið lond teirra. Og hann sigur,
at lónorð teirra og ákallan teirra
eru komin til herskarar himm-
alsins.

Tað má kallast syrgiligur
vitrnisburður um skiljing av
Jesu og boðskapi hansara, at
tað er einans skrift í nýtesta-
menti sum Luther helt hava
litið innihald av kristindómi.
Men vitliga er tað tí, at tað
flytur síðakeru og ikki trúarlær-
u, og tað er einasta skriftið í ný-
testamentu, evangelíini undan-
tíkin, sum setur trúnnu væl
lægrí enn gerningar.

Tað er ógviliga freistandi at
koma inn á tað, hvussu miklan
dent teir fyrstu kristnu leggja
á tilbúðir, sum ongan stuðul
hava í orðum Jesu, og greiða
frá, hvat ársøkin man hava
verið til tess, men tað er ov
stórt evni at koma inn á í hesum
sambandi, heldur ikki hoyrir
tað beinvegis heima her. Eisini
vil eg vísa á, at trúgv teirra
fyrstu kristna manna um, at
heimurin kom at standa stokk-
ut, hevur óivað haft mikla
ávirkan á hetta evni. Tann
trúgvin gav seg til tols við tann
verandi tilstandin ta stultu
stund, sum heimurin hevði effir
at standa. Men vert er at geva
gætur, at hóast stríðið fyrri rætti
smámannsins ikki beinleiðis var
upptikið, so var tað tað soleiðis,
at javnrættarhugsjónin hevði
fastari áttokur millum fólkið í
kristna samfelagnum enn uttan-
fyrri tað, og millum hinar lægru
fólkalokkarnar eru kristnir
frægast búanir til at hevja seg
móti yvirharradómnum. Tað
hevur argað sumar fólkaávinir í
nútíðini, hvussu Paulus apostul
áminnur kristinfelagar sínar um
at gerast undirgívnir. Hann

áminnur trælin um at vera
húsbónda sínum undirgívin —
tænarum bíður hann at lýða
sínum jarðisku harrum við ótta
og angist, og Pætur áminnur
húsmenn um at vera húsbónd-
um sínum undirgívnir — eisini
hinum órættvísu. Men hvat
man orsøkin vera til, at oll hesi
og mong onnur áminningarorð
eru skrivað? Sannliga hevur
Paulus ikki verið varur við
eggjannina til hini kúgaðu, sum
lá í boðskapi meistarans, sum
hann boðaði. Men fólkið fann
hana. Kristindómurin gjørdi
trælin vísari til at skilja tað, at
honum var gjørdur órættur og
vakli trúan tænarans til at reisa
seg móti órættinum. Apostlar-
nir royna tí við áminningum
sínum at forða tí gróðri, sum
teir sjálfir høvdu lagt sáðið til,
júst á sama hátt, sum Luther
gjørdi á sinni í týsku bóndaupp-
reisnini, so sum áður er víst á.
Tað er líkaleiðis vert at geva
gætur, at straks aftaná deyða
Jesu, meðan ávirkan hansara
virkaði mest av hansara per-
sónligu læru, tá íbirta kristnir
menn í Jerúsalem samognarfe-
lag, og gera soleiðis roynd til at
bota um tann mannannum, sum
altíð verður óumgongilig fylgja,
har einstaklingar sita við ríki-
dómnum.

Menn hava í nútíðini roynt
at kanna gjølla effir svari uppá
svurningin: Hvat er kristindóm-
ur? Greiðasta og sannasta
svarið, so eg eri komin framá,
ljóðar soleiðis: Kristindómur
er liv í kærleika. Og tá haldi
eg, at hetta má greiðast nærri,
um ein ikki skal vera misskilt-
ur. Sumir hava so undarligar
hugsannir um kærleikan, Teir
halda tað vera hovaðseyðkenni
hjá kærleiksríkum manni, at
at hann kann at snúgva orðum
sínum og framgongu soleiðis,
at hann ongan særir, og lítur á
alt og oll við umbering og
spakföri. Tilfíka áskoðan sigur
Jesu ikki vera kærleiksrika.

Hann nýtti koyril til teir, sum
vannhalgaðu haldidóm ljóðar-
innar, og tá munnna enn fleiri
hava kent sviðan av tungu
hartingarorðum hansara.

Kærleikur Jesu birtist í heit-
ari samkenslu við kor teirra,
sum troytt vóru, men fór líka
so hart fram móti teimum, sum
trækkaðu rættlati undir fótum.
Kærleikur mannanna man al-
oftast birtast í stríði fyrri tí, at
útrudda hitt ónda úr livinum
hjá medmenniskjunum.

Og í stríði Jesu móti óndskapi

mannanna er tað ein hin stór-
sti og sterkasti tátturin, at hann
gerst forsvari fyrri hini kúg-
aðu og reiggjar revsingarkoyril
yvir høvdu kúgaranna.

Á tann hátt siggi eg Jesu so
bjartan fyrri mær, serliga tá eg
haldi ta mynd fram fyrri meg,
sum evangeliini goyma. Og eg
ivist ikki um, at hann hevur
komið samtíðarmonnum sínum
fyrri eyga á sama hátt. Tess
vegna var hann avhildin og
elskaður av teimum, sum kúg-
aðir vóru og sum høvdu tað
ringi, og av somu grundum var
hann hataður so nógv av ríkj-
andi valdi, at hann kom at
enda lívsevni sína á krossinum
á Golgata.

Gunnar Benediktsson.

Farið væl við kariatúrnum!

Ánsið effir, at hundurin hevur tað gott.
Latið hann ikki fara svangan av hús-
unum, men gevið honum altíð nógmikið
at eta, tí prógvav er tað, at hundur, ið
tær tað, hann skal hava til matna frá
húsfólki sínum, hann stjeilar aldri. Men
hin, ið litið far heima uttan hogg eg slag,
og tí ofta gongur svangur, hann verður
at stjála, ja stjála av neyð og svongd.

Gerði ikki útlegukattum ónáðir ella
jakstri teir, men anna teimum ein fiska-
bita ella okkurt annað av tí, ið frá hús-
inum fellur, so teir ikki svelta til deyðis.
Hevur ta ikki annað hjartalag fyrri út-
legukattum, so gev teimum ein rúddiligan
deyða.

Havið hjarta fyrri tí gamla útslitna
hesti, ið gongur fyrri akvognum, og fyrri
honum, ið litið verður á. Lat ikki rossi
standa leingi bundin úti í regni og óveðri.
Latið rossini standa fjálgt á nossigum
basi, tað tvey standa inni.

Um tit drepa flogtenað tykkara, so
ánsið effir, at tað ikki verður seigpið
til deyðis, men drepjið tey soleiðis, at tey
doyggja í stundini.

Skerið fiskin á hálsin, so skjótt tit hava
fingið hond á hann.

Ettið ikki kjot av til deyðis piadum
kariatúrnum.

Latið smáfuglar og heidafuglar
hava frið.

Venjið og lærið børnini til at elska og
verja kariatúrini, og minnist, at kariatúrini
ikki sjálvi kunna gremja seg um ringa
viðferð og viðgerð og kunna ikki beina
boðlar sínar inn fyrri rættin.

Ein djórváinur.

Givið út av
socialdemokratisksm feløgum.
Bladstýrari: M. S. Viðstein.
Prentsmiðja
Føroya Social-Demokrates, Tórshavn.

Industrier. Men Regeringen har
sagt, at Industrier, der betaler
op til 20 og 50 pCt. i Udbytte
af Kapitaler, der igen og igen
er udvandede, skal have samme
Hjælp som de nøddeste Indus-
trier. Altsaa skal den rige To-
baksindestri have Hjælp lige
saa vel som den fattige Kul-
industri, Ol- og Whisky-Brygge-
rierne lige saa vel som Skibs-
farten. Dette betyder, at Halv-
delen af den finansielle Hjælp
er kastet ud af Vinduet. Hvis
det er den eneste Maade, hvor-
paa man kan hjælpe en nød-
stedt Industri, at man for hvert
Pd. Sterling, man giver til den,
der trænger, ogsaa skal give et
Pd. Sterling til den, der ikke
har Hjælp behov, saa er det
dinende galt.

Hvad Baldwins Planer om
Toldbeskyttelse angaar, saa har
han fornuftigvis paa dette Om-

raade endnu ikke talt saa frit
ud, at man helt har kunnet
blive klog paa, hvad han egent-
lig mener. Han udtalte for nogle
Aar siden, at ingen stykkevis
Reform paa dette Omraade
kunde løse Problemet eller tjene
som Kur mod Arbejdsløsheden.
— Har han nu forandret Stand-
punkt? Og hvornaar er det sket?
Han har nemlig ogsaa sagt, at
han var kommet til den Opat-
telse, at den eneste Maade,
hvorpaa man kunde bekæmpe
Arbejdsløsheden, var gennem
Beskyttelse af Hjemmemarkedet.
Er det saaledes, at han stille og
lidt efter lidt, ved at praktisere
Beskyttelse for enkelte Industrier
har placeret sit Land blandt de
Stater, der omgærdet sig med
Toldmure?

Det bliver fortalt mig, at vi er
nødt til at have en Beskyttelse
for at afværge Konkurrencen

fra Lande, der, i Kraft af svag
Valuta og underbetalte Arbej-
dere, oversvømmer vort Land
med Dumping-Gods. Er dette
nu sandt? — Hvorledes kan det
være, at alle de fremmede Lande,
hvor Arbejderne mishydes ved
lave Lønninger, netop er told-
beskyttede Stater? — Man kan
ikke baade blæse og have Mel i
Munden. Toldbeskyttelse i Ud-
landet — det er en uomstødelig
Kendsgerning — betyder lave
Arbejderlønninger. Men Toldbe-
skyttelse i England — ja, det
fortæller da Toldens Profeter —
betyder høje Arbejderlønninger.

Nej, Sandheden er den, at vi
kan ikke isolere os fra det øv-
rige Europa. Vi maa gøre os
klart, at den eneste Maade,
hvorpaa vi kan gardere os mod
Dumping-Politik i andre Stater,
er ved at sætte en Regering til
Roret, der er parat til at deltage

i det internationale økonomiske
og sociale Genrejsnings- og Kon-
solideringsarbejde. Vi maa be-
skytte os selv, ikke ved at op-
bygge Toldmure mod Dumping-
Gods fra fremmede Lande, men
ved at rejse en international
Aktion til Højnelse af Arbej-
dernes Kaar i de Lande, hvor det
kapitalistiske System underby-
der og misbyder dem.

Vor Politik er i Virkeligheden
yderst simpel, letfattelig og lige-
frem; men Arbejdet med at føre
vore Programpunkter ud i Livet
vil blive mødt af uhyre Vanske-
ligheder. Dog kan jeg forsikre,
at i Løbet af 4—5 Aars inten-
sivt Arbejde af en Arbejderrege-
ring, vil vi være godt paa Vej
til at have ført alle de alvorlige
Problemer frem til Løsning.
Naar dette vil lykkes, saa er det,
fordi de Mænd og Kvinder, vi
sætter ind i Regeringen, er be-

sjælede af Tro og Idealisme; uden
dette vilde det ikke være muligt
at slaa sig igennem.

J. Ramsay Mac Donald.